

Australië,

3000 km recht zo die gaat

Het is half vier 's morgens en we zijn bijna in Darwin. Als het goed is, tenminste. Het is 21 september 2017. Australië is wel heel ver weg van Gouda. Zo ver, dat we het niet direct in een keer doen. We maken een stop-over in Singapore, waar we een paar dagen blijven. Dat scheelt weer in de jetlag. En van daaruit vertrekken we een eindje na middernacht naar Darwin, helemaal in het noorden van Australië. Als ik in het vliegtuig naar beneden kijk, is het inktzwart. Toch moeten we zo langzamerhand echt wel in de buurt van Australië zijn. Hoe kan dat nou? Het vliegtuig(je) zet vastberaden de daling in. Dan ineens zie ik een klein en vooral eenzaam lichtbaken ergens beneden, de rest van het continent staat op zwart. Eenmaal geland blijkt het ineens anderhalf uur (?) later te zijn en ik moet mijn aangeknaagde rol Digestive-koekjes inleveren bij de douane. Het is zeven uur 's morgens en de dag moet hier nog beginnen.

De zon schijnt en het is warm. Maar daar waren we in Singapore dus ook al aan gewend. Eerst maar eens een ontbijtje op het vliegveld en dan kijken of we ons appartementje al in kunnen. Het was ook een budgetvlucht, dus er werd niets te eten of te drinken verstrekt. Dan zien we ook een groepje aboriginals op het vliegveld: ze zitten rond een tafeltje met grote flessen bier en worden strak genegeerd door iedereen. Ze zien er stoffig, vies en ongelukkig uit. Ze praten niet, ze zitten er alleen maar bier te drinken. Hoe overweldigend mooi het land ook is, hoe ongelofelijk wijds, hoe vreemd soms ook, dat zal een steeds terugkomend beeld zijn: hoe de straatarme autochtone bevolking leeft – en behandeld wordt.

Het is even wennen in Australië. Hwet is een groot en leeg land. We zien ook niet veel dieren. Er zijn bijna geen honden en katten in de dorpen en stadjes (en steden) waar we doorheen komen. Er zijn wel weer veel dode kangoeroe's, langs de wegen. En een keer een slang. Maar alle dodelijk giftige spinnen, schorpioenen, slangen, kwallen en andere narigheid (vooral krokodillen in het noorden!) zien we gelukkig ook niet. En we zien ook bijna geen mensen. In de outback dan. En er zijn ook bijna geen bochten in de weg. Van Darwin naar Alice Springs rijden we in onze Britz-camper bijna rechtdoor naar het zuiden naar Adelaide over de Stuart Highway, die in totaal ruim 3000 km lang is. In een camper rondtrekken, is een voortreffelijk idee. Je slaapt veilig van de grond en campings zijn er genoeg, al is er niet altijd stroom. Je hebt maximale vrijheid. En onze Britz heeft deugdelijk anti-muggengaas voor de raampjes. En dat is wel een heel goed idee, want er zijn miljoenen muggen en vooral vliegen. Ik heb een netje voor over mijn hoofd of hoed meegenomen, ook een echte aanrader. Ze hebben het op je ogen en neusgaten voorzien, de kleine bastards.

Nu, in het begin van de lente is het al ongelofelijk heet in het noorden. En hoewel de camper zelf airco heeft, zijn de nachten wel erg warm. Het is soms alsof je in een oven slaapt. Het is vooral heel ver rijden. Al die uren achter het stuur om ergens te komen waar een huis met een benzine-pomp staat (en dat is dan een dorp) maakt je ook slaperig. Er staan daarom ook overal borden langs de weg met opbeurende teksten als 'Drowsy Drivers Die'. Australiërs zijn dol op dit soort opgewekte bordjes. In alle nationaal parken staan ze ook, als ze waarschuwen voor krokodillen (they kill you) of slangen (you'll die a painful death). Maar vooral de bordjes met 'enter at your own risk', staan echt overal.

De supermarkten in de outback zijn peperduur. Fruit gaat per stuk van de hand. Geen wonder, want alles moet worden ingevlogen, of aangevoerd worden met de beroemde 'roadtrains'. Vrachtwagens met vier opleggers erachter, die hun hand niet omdraaien voor 1000 km recht door rijden. Voor een biertje, voor alles waar ook maar één ml alcohol in zit, moet je naar de bottleshop, die stevast bewaakt wordt door een agent (of twee) in een kogelvrij vest met een shotgun (in de aanslag). Meestal gaan ze pas om 14.00 uur open. Je moet je met je paspoort legitimeren en alles wat je aanschaft, wordt direct in de computer opgeslagen en centraal geregistreerd. Groepjes aboriginals drementelen heen en weer voor de bottleshops, blootsvoets, gescheurde kleren en boze gezichten. Het is echt treurig. Hun levensverwachting is nog geen 60 jaar, bijna 20 jaar onder die van de 'witte' Australiërs. Wat is dit voor land?

Maar het landschap zelf, met Uluru voorop, overtreft al onze verwachtingen. Het is enorm uitgestrekt, droog, erg heet en Geri kan prachtige foto's maken. We zien de enorme orangerode rots van 300 m hoog al van verre in de brandende zon liggen. We slaan ons kamp op in de nabijheid op de camping van het park en boeken een rondleiding. De dag erna, na de rondleiding, lopen we helemaal alleen de route van 11 km om de rots heen. Zou dat te ver zijn voor de gemiddelde toerist? Maar dan, o wonder, het gaat regenen. Dat is wel heel bijzonder. En dan gebeurt er iets heel vreemds. In een paar minuten verandert de enorme rots van kleur en wordt parelgrijs. Watervallen stromen er vanaf. We worden kletsnat, ondanks de poncho. Het is ongelooflijk en fantastisch. En zelfs frisjes. En dan te bedenken dat we een paar dagen daarvoor nog bijna bezweken van de hitte op een andere trail van nog geen 2 km.

En de Australiërs zelf? Het is een land van selfmade people. Men is gewend zijn eigen problemen op te lossen. Toeristen zijn zeker welkom, er zijn wandelingen uitgezet, er staan bordjes met informatie, alles ouder dan vijftig jaar heeft de status van een museum, er zijn wijngaarden met wijnproeverijen, maar toch ook wel veel van die bekende bordjes dat je vooral 'op eigen risico' ergens bent. Overigens zijn er ook genoeg 'echte' musea, we bezoeken zelfs een heel mooi museum van de Aboriginal-kunst. Maar echt contact met 'witte' Australiërs? Dat blijft oppervlakkig. Het lijkt een beetje op reizen door de VS. Mensen zijn best wel heel aardig, maar niet echt geïnteresseerd. Er zijn trouwens ook veel Aziaten in Australië, maar die hebben dan wel altijd een ondergeschikte functie. En omdat de regering een bijzonder restrictief immigratiebeleid voert, zie je dus nauwelijks amensen uit Afrika en dat is toch wel vreemd.

Er is natuurlijk nog veel meer te zien Down under. Opaalmijnen (Cooper Pedy), waar we met een wichelroede opaal vinden dat oplicht met de speciale lamp, die je meekrijgt als je op je eigen houtje rondloopt in een mijn. Er is prachtige moderne architectuur (Sydney) en we rijden een stuk over de beroemde 'Great Ocean Road' (in het zuiden). In Victoria, in het zuiden, is veel wijnbouw, waar je voor Australische wijn meer betaalt dan in Nederland en we zien de schattigste koala-beertjes in de bomen suffen. En dan zijn er ongetwijfeld nog honderd andere bijzonderheden, want we hebben natuurlijk maar een klein stukje van dit hele grote land gezien. Die ene maand die we er doorbrachten is veel te weinig.